

Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	Haggai	Auteur:	Ds. I.J.R. Bijl
Nummer 2020	Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen		

Bijbelstudie over Haggai 2: 24 U HEB IK VERKOREN

Wij hoorden in de vorige Bijbelstudie al dat Haggai zich in de vierde en laatste profetie, niet, zoals in de voorgaande profetieën het geval was, tot al de Judeeërs moest richten, maar alleen tot Zerubbábel, de vorst van Juda (vers 22).

Naast dit onderscheid was er sprake van nog een ander verschil tussen deze vierde profetie en de drie eerdere profetieën. In de eerste twee profetieën moest Haggai de Judeeërs aansporen om zo spoedig mogelijk de tempel, die ten tijde van de Babylonische ballingschap verwoest was, te herbouwen, terwijl in de derde profetie Haggai het volk en met name de priesters juist moest waarschuwen voor de periode die zou volgen nadat de tempel herbouwd was. Dan mocht het volk er niet vanzelfsprekend vanuit gaan dat de Heere om die reden Zijn volk wel zou zegenen. Ook dan zou het erop aankomen dat de Heere in waarheid gevreesd zou worden.

In de vierde profetie moest Haggai echter profeteren over een geheel andere tijd: de tijd die pas zou aanbreken als op de jongste dag nog eenmaal de hemel en de aarde zullen beven en Christus zal wederkomen (vers 22). Op die dag zal de Heere al de koninkrijken van deze aarde en al de legermachten waarop de mensen hun vertrouwen stellen omkeren (vers 23). Alles waar de mensen op aarde hun vastigheid aan ontlene zal dan teniet gedaan worden.

Het enige wat op die dag stand zal houden is het eeuwig Koninkrijk dat Christus door Zijn lijden en sterven heeft opgericht. Alleen degenen die tot Zijn Koninkrijk behoren, dat zijn allen die Zijn verschijning lief gekregen hebben, zullen op die dag voor Hem kunnen bestaan.

Niet de beloofde Christus

Nu heeft Haggai niet alleen tegen Zerubbábel moeten zeggen wat er zal gebeuren op de dag van Christus' heerlijke wederkomst, maar hij mocht, tot diens grote troost, ook voorzeggen hoe het Zerubbábel op die dag zal vergaan: "Te dien dage, spreekt de HEERE der heirscharen, zal Ik u nemen, o Zerubbábel, gij zoon van Sealthiël, Mijn knecht, spreekt de HEERE, en Ik zal u stellen als een zegelring; want u heb Ik verkoren, spreekt de HEERE der heirscharen" (vers 24).

Voor alle duidelijkheid: deze woorden betekenen niet dat Degene Die op de jongste dag op de wolken des hemels ten oordeel zal naderen Zerubbábel zelf zal zijn. Al is hij dan een zoon, een nakomeling, van David, Davids grote Zoon, de beloofde Christus, is hij toch niet.

Mogelijk waren er onder de Judeeërs die, na terugkeer uit de ballingschap, het wel gedacht hebben dat Zerubbábel de beloofde Messias was. Hij was immers toch een nakomeling van koning David. Mogelijk is die gedachte zelfs sterker geworden toen onder Zerubbábels leiding de herbouw van de tempel ter hand werd genomen. Zoals echter David, Salomo of een andere Godvrezende koning van Juda toch niet Degene kon zijn op Wie eeuwig de gloriekroon zou bloeien (Psalm 132:18), gold dat evenmin voor Zerubbábel; al was hij dan ook de vorst van Juda (vers 22).

Uit heel veel dingen bleek namelijk, zo hoorden wij al eerder, dat Zerubbábel niet alleen zelf onvolmaakt was, maar dat ook zijn "koningschap" onvolkomen was. Zelfs al was hij dan de vorst van Juda, toch was hij nog steeds verantwoording schuldig aan de koning van Perzië. Bovendien waren vele Judeeërs, toen zich de mogelijkheid voordeed om terug te keren naar het beloofde land, in het verre Babel achtergebleven, omdat men er zich thuis was gaan voelen. En al werd dan in Zerubbábels dagen de tempel herbouwd, dan nog was deze, in vergelijking met de tempel die Salomo gebouwd had, maar van geringe heerlijkheid. Zou Zerubbábel dan degene moeten zijn die het eeuwig Godshuis zou kunnen bouwen? De vraag stellen is haar beantwoorden.

Zerubbábel zou, als zondig mensenkind die zelf ook moest sterven, nooit zijn volk kunnen verlossen van de zonde en van de dood. Daar kwam nog iets bij. Zerubbábel was geboren in de tijd dat de Judeeërs als ballingen in het verre Babel verbleven, terwijl van de beloofde Christus gold dat Hij geboren zou worden in de stad van koning David en in de velden van Efratha (Micha 5:1; Matthéüs 2:4-6).

Zerubbábel kon onmogelijk de beloofde Messias zijn. Net als ieder zondig mensenkind uit Adam geboren, is ook hij uiteindelijk gestorven.

Zerubbábel als type van Christus

Zerubbábel was zelf de beloofde Christus niet. Toch lezen wij, in vers 24, dat de Heere Zerubbábel wel Zijn knecht noemde, die Hij zou stellen als een zegelring en die door Hem uitverkoren was. Omdat het in het voorgaande vers, vers 23, gaat over de koninkrijken en de legers die omgekeerd zullen worden, zou bijna de indruk kunnen ontstaan dat Zerubbábel degene was die dat oordeel van Godswege zou moeten voltrekken. Nu kon Zerubbábel de beloofde Christus dus niet zijn. Niettemin was de man die daar bij de verwoeste muren van de tempel te midden van zijn volk stond wel een nazaat van koning David. En zijn aanwezigheid daar had wel degelijk alles te maken met de komst van Hem Die de Christus wel zou zijn, de Heere Jezus.

Dat Zerubbábel daar, na zovele jaren van bange tegenspoed, stond, was voor de Judeeërs het tastbare bewijs dat wat de Heere eenmaal beloofd had niet door Hem vergeten was. Dat bleek ook uit wat de Heere van Zerubbábel zei, namelijk dat Hij hem zou stellen als een zegelring. Was Zerubbábels aanwezigheid in de tempel niet als een zegel, een onderstreping of stempel, van Godswege onder alles wat de Heere in vroeger jaren beloofd had aangaande de komende Messias?

Zerubbábel was één van de personen in de dagen van het Oude Testament, in wie de Heere iets openbaarde van wat ten volle geopenbaard zou worden in de beloofde Christus. We kunnen daarom over hem ook wel spreken als over een type van Christus.

Als Zerubbábel door de Heere al Zijn knecht werd genoemd, hoeveel te meer zal de Heere Jezus dan de ware Knecht des Heeren zijn van Wie in de Psalmen is gezongen: "Ik heb David, Mijn Knecht, gevonden; met Mijn heilige olie heb Ik Hem gezalfd; met Welken Mijn hand vast blijven zal; ook zal Hem Mijn arm versterken" (Psalm 89:21 en 22)¹. De Heere Jezus zal ook niet zo maar een dienstknecht van Zijn Vader zijn, zoals bijvoorbeeld de profeten of Godvrezende koningen dat waren. Hij zal de lijdende Knecht des Heeren zijn, Die Zijn ziel tot een schuldoffer zal stellen en Die door Zijn kennis velen rechtvaardig zal maken (Jesaja 53:10 en 11).

Als de Heere van Zerubbábel al zegt: "Ik zal u stellen als een zegelring", hoe veel te meer geldt dit dan van Christus. In de oudheid werd door vorsten een brief, een besluit, of een wet met een zegelring ondertekend. Het zegel van de koning was een bewijs van waarheid en echtheid onder de brief of het decreet. Het betekende dat wat de koning besloten had rechtsgeldig was en moest gebeuren. Zo is Christus als een hemelse Zegelring in de hand van Zijn Vader. Hij zal de wil van Zijn Vader volbrengen. Door Hem zal het welbehagen des Vaders gelukkig voortgaan (Jesaja 53:10b). Concreet betekent dit dat Hij ook Degene is door Wie, zoals Haggai in deze vierde profetie moest voorzeggen, al de koninkrijken en legermachten van deze wereld zullen worden omgekeerd.

Hij is echter ook Degene in Wie en door Wie al de uitverkorenen de eeuwige zaligheid zullen beërven. Als de Heere van Zerubbábel zegt: "Want u heb Ik uitverkoren", betekent dat dat hij van eeuwigheid uitverkoren is in Hem, Gods eeuwige Zoon (Efeze 1:4 en 5; 1 Petrus 1:20). Al wie de verschijning van de Heere Jezus heeft lief gekregen en Zijn Naam tot behoud heeft aangeroepen zal om Zijntwil niet verloren gaan.

Zerubbábel als type van Gods uitverkorenen

Al was Zerubbábel de Messias dan niet, toch mocht en mag hij delen in het heil dat Christus voor de Zijnen heeft aangebracht; toch zal hij op de jongste dag ten eeuwigen leven mogen ontwaken (Daniël 12:2). Tijdens zijn leven al mocht Zerubbábel Gods Woord uit de mond van Diens knecht Haggai "horen": "Ik ben met ulieden, spreekt de HEERE" (Haggai 1:13). En ook toen Zerubbábel aangaande de tempelbouw door twijfelmoedigheid werd gekweld vergat de Heere hem niet en moest Haggai opnieuw van Godswege tot hem spreken: "Doch nu, wees sterk, gij Zerubbábel, spreekt de HEERE...en werkt; want Ik ben met u, spreekt de HEERE der heirscharen... vreest niet." (Haggai 2:5 en 6).

Wat nu in Zerubbábels leven al ten volle waar mocht zijn, mocht in zijn stervensuur nog veel heerlijker blijken. Als Gods uitverkorene is hij, onzichtbaar voor de ogen van de mensen, opgenomen in heerlijkheid. Maar dat zal op de jongste dag, als de Heere nog eenmaal de hemelen en de aarde zal bewegen, voor aller ogen geopenbaard

¹ In tegenstelling tot de GBS-editie (en Jongbloeditie) van de Statenvertaling waar knecht en aanverwante woorden met een kleine letter zijn weergegeven, kies ik hier voor weergave met een hoofdletter, om daarmee uit te drukken dat het hier niet alleen gaat over David zelf, maar ten diepste ook over Davids grote Zoon Jezus Christus.

worden. “Te dien dage, spreekt de HEERE der heirscharen, zal Ik u nemen, o Zerubbábel, gij zoon van Sealthiël, Mijn knecht, spreekt de HEERE, en Ik zal u stellen als een zegelring; want u heb Ik verkoren, spreekt de HEERE der heirscharen”.

Op die dag zal alles wat op aarde vastigheid lijkt te bieden, de koninkrijken van deze wereld en de legermachten van deze aarde, wankelen en door de Heere worden omgekeerd, maar het eeuwig Koninkrijk van de Heere Jezus zal blijven bestaan. In de vastheid van dat Koninkrijk mogen Zerubbábel en allen die met hem de verschijning van de Heere Jezus hebben lief gekregen, delen. En de Heere zal de Zijnen verhogen voor ieders ogen.

Op heerlijke wijze worden dezelfde zaken uitgedrukt in de woorden die de apostel Paulus later heeft geschreven aan Timothéüs: “Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen die Zijne zijn” (2 Timothéüs 2:19a). Dat mag de troost zijn voor de Kerk.

Christus is, zoals de zegelring is aan de hand van een koning, als een Zegelring aan de Hand van Zijn Vader door Wie de Vader het zegel van eigendomschap op de Zijnen afdrukt. Het zal duidelijk zijn dat deze woorden geestelijk moeten worden opgevat. De zaak waar het om gaat is dat de Heere, door Woord en Geest, in de harten van de Zijnen het vaste geloof in Zijn Zoon werkt waardoor zij mogen geloven voor eeuwig het eigendom des Heeren te zijn. Ook in het leven van Gods kinderen kan soms schijnbaar alles wankelen. Ook hen ontvalt vroeger of later alle aardse vastigheid. Toch mogen zij weten dat de Heere hen niet zal begeven (Psalm 56:4 berijmd) en dat niets hen kan scheiden van de liefde Gods in Christus Jezus (Romeinen 8:35 en 39).

Geen andere troost

Zoals Zerubbábel enerzijds een type van Christus was, is hij het anderzijds ook van Gods uitverkorenen. De troost die Zerubbábels deel was, is het deel van al Gods kinderen. Mogelijk is het uw vraag waaraan de uitverkorenen te kennen zijn? Zoals Zerubbábel eens stond als een vorst zonder kroon in het midden van de verwoeste tempel, zien al degenen die ontdekt zijn aan hun zonde en schuld zichzelf, bij wijze van spreken, als onttroonde koningen staan te midden van de ruïnes van hun bestaan. Dan ziet u dat alles wat een mens op aarde vastigheid biedt of lijkt te bieden, ons dat niet geeft voor de eeuwigheid. Uiteindelijk zullen wij, als gevolg van onze zonde en schuld, ons werk, ons geld, onze geliefden, onze gezondheid en zelfs ons leven moeten verliezen. Dan kunt u vrezen, als u denkt aan uw sterfdag of aan de oordeelsdag, dat u in eeuwige verwoesting neer zult storten.

Voor zulke mensen is er maar Eén Die hen kan en wil helpen en dat is de meerdere Zerubbábel, Jezus Christus. Hij wilde de hemelse heerlijkheid verlaten om naar deze aarde te komen. Hij vervulde met Zijn heerlijkheid de tweede, in Haggai's dagen gebouwde, tempel, zodat de heerlijkheid van dit laatste huis toch groter is geworden dan van het eerste, door Salomo gebouwde, huis. Hij droeg geen kroon van goud, maar van doornen. Jesaja profeteerde van Hem: “Wij achtten Hem dat Hij geplaagd, van God geslagen en verdrukt was” (Jesaja 53:4b). Toch gold voor Hem: “De vijand zal Hem niet dringen, en de zoon der ongerechtigheid zal Hem niet onderdrukken. Maar Ik zal Zijn wederpartijders verpletteren voor Zijn Aangezicht; en die Hem haten, zal Ik plagen. En Mijn getrouwheid en Mijn goedertierenheid zullen met Hem zijn; en Zijn hoorn zal in Mijn Naam verhoogd worden” (Psalm 89:23-25)². In een weg van lijden en sterven vestigde Hij Zijn Koninkrijk. Toen Hij stierf scheurde het voorhangsel in de tempel, die in Zerubbábels dagen gebouwd was. Nooit meer zou er daarna nog één offer gebracht moeten en mogen worden.

Nu komt het er op aan dat wij Hem zullen kennen en in Hem gevonden worden. De vraag of dat voor ons persoonlijk gelden mag, kan veel strijd geven. Toch is het antwoord op die vraag van eeuwig belang. We lezen in het boek Openbaring dat de zeven engelen met hun zeven bazuinen ten oordeel worden uitgezonden. Hen wordt bevolen *alleen* die mensen te beschadigen die het zegel Gods op hun voorhoofden *niet* hebben (Openbaring 7:3 en 9:4; vergelijk ook Ezechiël 9:1-11). Als het goed is, herkennen wij ons daarom in de worsteling van de bruid uit het Hooglied: “Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm” (Hooglied 8:6a). Dan kunnen we niet stoppen om de Heere Jezus te vragen, pleitend op Zijn onfeilbaar Woord, dat Hij Zich ook aan onze ziel wil openbaren, door Zijn Woord en Geest. Dat is nu het enige gebed dat de Heere altijd wil verhoren.

² Omdat deze Psalm in de eerste plaats op koning David slaat, zijn in de GBS-editie (en de Jongbloeditie) van de Statenvertaling “hem” en “zijn” zonder hoofdletter weergegeven. Zelf kies ik ook hier weer voor weergave met een hoofdletter, om daarmee uit te drukken dat het niet alleen over David zelf gaat, maar ten diepste ook over Davids grote Zoon Jezus Christus.

De Heere wilde het Zerubbábel, om Christus' wil, te geloven geven: "Want u heb Ik uitverkoren". Ook nu mag er nog een volk zijn voor wie geldt dat de Heere degenen kent die de Zijnen zijn (2 Timothéüs 2:19a). Mogen wij dat vast voor onszelf geloven? Zullen wij ook eeuwig staande mogen blijven, om Christus' wil? Dan stemmen wij, al is het soms met bevende stem, wanneer we namelijk op onszelf en op de omstandigheden zien, toch in: "Want ik ben verzekerd dat noch dood noch leven, noch engelen noch overheden noch machten, noch tegenwoordige noch toekomstige dingen, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onzen Heere" (Romeinen 8:38 en 39).

Vragen

1. Als wij lezen in vers 24 "Te dien dage" aan welke dag moeten wij dan denken?
2. Kunt u uitleggen waarom er in Zerubbábels dagen mogelijk Judeeërs zijn geweest die gedacht hebben dat hij de verwachte Messias was? Leg uit waarom hij dat niet kon zijn. Kunt u uitleggen dat Zerubbábel wel een type van Christus genoemd kan worden?
3. Waarin is Zerubbábel een type van Gods uitverkorenen? Kunt u in dit verband ook uitleggen wat het betekent dat de Heere van Zerubbábel zegt: "Ik zal u stellen als een zegelring"?
4. Mag Zerubbábels troost ook uw troost zijn?